

Maminka Země

V malé podzemní komůrce bylo ještě ticho. Květiny v hnědých šatečkách, prostých jako země, ležely k sobě stuleny a tvrdě spaly. Příroda venku už tušila jaro a pomalu se probouzela.

První ucítila dotek sluníčka Sněženka. Zvedla hlavičku, protřela si očka a rozhlédla se kolem. Všechny sestřičky ještě spaly. „Zvonečku,“ zvolala tenkým hláskem a ťukla prstíkem do květiny vedle sebe.

„Zvonečku, vstávej! Zazvoň a probud' sestřičky. Jaro už je jistě vzhůru a ony tvrdě spí.“ „Mně už je to lenošení taky nějak dlouhý,“ povídá Zvonek. „Však už dávno nespím. Nechci ale nikoho budit, aby sestřičky nehubovaly.“ Zvonek nabral dech a hlasitě zazvonil. Nejdřív zvedla hlavinku Sedmikráska, pak si protáhnul ručky Jaterník a pomalu se probouzely i ostatní květiny.

Maminka Země uslyšela dětské hlásky a tiše vešla do tmavé světničky se světýlkem v ruce. „Tak, tak, děti, jaro ťuká na dveře, zvedněte hlavičky, vstávat!“ „Ještě nééé,“ žadonila v koutku ospalá

Konvalinka. „Jaképak nééé, Konvalinko. Sluníčko už otvírá nové jaro a vy nemáte ušité šatečky. Tady jsem vám přinesla v košíčku barevné látky. Doběhněte se někdo podívat, jak je venku.“ „Já, já, volaly Sněženka a Sedmikráska jako jedním hláskem. „My se zimy nebojíme.“ „Tak dobře, běžte, ale ne daleko. Studených větrů jsou ještě plné stráně, mohly by vás zahubit.“

Květiny vyběhly z podzemní komůrky, ve spleti kořenů našly malý otvor, kudy prosvítala obloha, vystrčily hlavičky a „Jéjej!“ Všude bílo, krajina je schoulená pod peřinou a vítr se prohání po mezích jako o závod. „Slyšíš?“ nastražila ouška Sněženka. „Na rybníce puká led! Když puká led, roztaje i sníh!“ radovala se Sedmikráska. Její radost netrvala dlouho. Vítr, co se proháněl u lesa, zamířil přímo k nim. Vletěl květinám do vlasů a ještě jim, ledovec jeden, zalezl pod nehty. „Honem do komůrky,“ volaly květiny jedna přes druhou.

Dole v podzemí bylo hezky teploučko. Maminka Země seděla uprostřed, děti se tiskly k její sukni a choulily hlavičky do měkké zástěry. „Maminko,“ žadonily, „povídej pohádku!“ „No,“ dala se přemluvit maminka, „jednu povědět můžu, ale pak už honem do práce.“

Tak to byl jeden jeden Zvoneček. Rostl na kraji louky u lesa. Přišel podzim. Všechny květiny z luk, lesů a polí odešly do komůrek maminky Země, jen Zvonečkovi se nějak nechtělo. Tolik toho tu ještě bylo na koukání! Děti na stráni pásly kozy, metaly kozelce, přeskakovaly strouhu, hrály si na loupežníky, prováděly všelijaké lotroviny. Jenže vítr ze severu už studeně foukal, vyjasněná říjnová obloha věštila mráz. Zvonek na to nedbal, byl za větrem a bylo mu teplo, jaképak copak. V tom ale něco letí vzduchem. Vojtova čepice přistála právě na místě, kde rostl zvoneček. Zmizela louka, zmizeli kluci, jen temnota a podivné zlověstné ticho. Křik na stráni utichl, děti odešly dolů do vesnice. Kluk, který odhodil čepici, si na ni ani nevzpomněl. Zvonek zůstal pod čepicí sám. Proč jen jsem nešel s ostatními květinami, začal naříkat. Setmělo se, přišla chladná noc. Tráva se pokryla bílou jinovatkou. Malou dírkou nad sebou uviděl Zvonek oblohu plnou hvězd. Zatáhl svůj modrý kvítek a čekal. Snad si kluk vzpomene a pro čepici se zítra vrátí. Jenže druhý den děti na stráň nepřišly. Až konečně k večeru uslyšel Zvonek nějaké hlasy. To se šly projít děvčátka ze vsi. „Hele,“ všimla si jedna holčička a ukázala k lesu, „tamhle je zajíc!“ Děti se rozběhly tím směrem. Místo zajíce uviděly hnědou čepici. „To je kšiltovka Vojty Kocourka!“ Vzali čepici s sebou. Zvonek na nic nečekal a rovnou do komůrky maminky Země.

„Maminko,“ zeptala se Pomněnka, „a to všechny květiny spí pod zemí?“ „Všechny,“ obrátila se na Pomněnku maminka, „zima žádnou kytičku nestrpí. Která kytička se opozdí a neschová, mráz spálí její

lístky a sluníčko je na jaře neprobudí.“

„Já mám ráda sluníčko, zasnila se Slunečnice.“ „A Sluníčko má rádo vás,“ vysvětluje maminka. „Dává vám krásu, živí vás svými paprsky. Květinkám se v dušičkách začala probouzet touha po sluníčku.

„Venku se budí jaro a my tu povídáme o zimě,“ zvažněla maminka. „Dejme se do práce. První dostane látku na sukýnku Sněženska, sněhově bílou. Ty Sedmikrásko si vezmi, co Sněžence zbyde. Tady máš na přizdobení i trochu růžové. Máček dostane červenou, Pomněnka modrou, Pampeliška žlutou. Nebojte se, na všechny se dostane, látek mám dost.“

Uprostřed světničky byly nůžky, nitě, jehly, špendlíčky, a tak se květinčky pustily se do práce. Nejdřív pracovaly soustředěně, potichu, až napadlo Jaterníčka: „Pojďme si zapívat!“ „Ano, ano, zapíváme si!“ volaly kytičky jedna přes druhou. Nejdřív ať zazpívají květiny, které rostou na louce, navrhl Mák. „Teď my, teď my,“ hlásily se o písničku lesní kytičky. „Já bych taky zazpíval,“ vážně pronesl leknín. Květiny souhlasily. Byly zvědavé, co tenhle vodní mužíček umí za písničku.

Práce jim jen hrála pod rukama. První byla hotová sněženska. Zvedla do výše svoje hebké šatečky a se zalíbením se na ně podívala. „Líbí se vám?“ zeptala se ostatních. Krásné, volaly květiny a prstíky jim jen kmitaly, aby i ony mohly ukázat svou barevnou parádu.

Bílý Svlačec dodělal své bílé sukýnky, a že měl dlouhou chvíli, vyšplhal se ke stropu komůrky. Tady už je teplo, překvapeně zavolal! Pospěšte si, bude jaro! Jenže se ze samé radosti zapomněl držet tenkého kořínku a sletěl na zem. Šatečky si při tom pádu roztrhal. „To se řekne mamince,“ ozval se bodlák. „Žalobníček žaluje, pod nosem se maluje,“ okřikl ho Máček. Uplakanému Svlačci dal kousek ze své látky a ještě k tomu přidal červené hedvábičko. Nakonec měl Svlačec krásné bílé šatečky ozdobené červenými proužky. Bodlák, ten byl vůbec dnes v mrzuté náladě. Dumal, jak by to udělal, aby ho venku neožraly kozy jako loni. Nakonec si navlékl tlustý kabát a do něj napíchal ostré pícháčky. Vypadal docela jako ježek. Květinčky ho trochu přizdobily, připevnily mu na hlavičku rudou čepičku. Kytičky pak vzaly opatrně hotové šatečky do ruček a šly s nimi k mamince. Ta měla ještě plné ruce práce, doplétala květinkám barevné punčošky. „To je krása, to je krása,“ obdivovala své pilné švadlenky.

Pod zemí už to jen hučelo. Ze zimního spánku se probudili i mravenečci, broučci, sluněčka a všechna ta drobná havěť, schovaná před zimou v podzemí. „Jaroooo, jarooooo,“ ozývalo se ze všech stran. Z tajemných síní Země, z tisíce podzemních komůrek začaly vycházet zástupy kytiček všech možných barev a vůní: zelené Travinky, něžné Sněženky, zlatožluté Křivatce, modré Pomněnky a Fialky, bílé Sedmikrásky a Kopretiny, žluté Pampelišky a Petrklíče, modrofialové Jaterníky, bílé Konvalinky a Sasanky, rudé Máky, růžové Jetýlky, křehké Zvonečky a mnoho dalších kytiček. Pestré průvody vyšly vstříc jarnímu Sluníčku. Skřivánek vylétl vysoko k nebi a zazpíval všem z vysoka svou první jarní písničku.